

Ræsse blant væk, men at naar Sundhedskommissionerne ville forlange af Kommunalbestyrelserne Benge til de Foranstaltninger, som Sundhedskommissionerne mene, ere nødvendige, saa kunne disse ikke gjøre det, uden at de Foranstaltninger, som de ville sætte i Værk, ogsaa billiges af Kommunalbestyrelserne. Derved har man jo saa ogsaa, som det forekommer mig, en særdeles ønskelig Kontrol lige overfor Sundhedskommissionerne, saaledes at disse ikke i deres maaste meget velmente Sver dog gaa alt for vidt ved given Veilighed. Det er naturligvis ikke min Mening, at man, hver Gang der skal udgives en lille Post, skal samle Kommunalbestyrelsen for at faae dens Billigelse dertil; men jeg har ikke kunnet tænke mig Forholdet anderledes, end at der lægges en Plan, gjøres et Overflag, tort sagt, at man kommer ind paa en Bei, som Kommunalbestyrelsen billiger, og det paa en saadan Maade, at mindre Udgifter saa derefter kunne afholdes. Saaledes tror jeg, det vil gaa til i de allerfleste Tilfælde, ogsaa i Forhold, som ligge ganske udenfor disse, men paa den anden Side mener jeg, at naar Sundhedskommissionerne gribe ud over noget Saadant, som kan ligge i den allerede vedtagne Plan, bør det ikke kunne give flere Benge ud eller med andre Ord kræve flere Benge af Kommunalbestyrelserne til nye eller andre Foranstaltninger end saadanne, til hvilke de i Dieblirket have Kommunalbestyrelsernes Billigelse. Det forekommer mig, at der efter Hvertallets Vædringsforslag vil være saa meget mere Grund til en saadan Foranstaltning, som der jo endnu kan blive Tale om Expropriation af faste Eiendomme. Naar en Sundhedskommission vil gaa til en saadan, for at nævne et Exempel, forekommer det mig dog at være rigtig, at man ikke uden videre giver den fuld Myndighed dertil; men at man har en Kontrol ved Siden af, som bliver Kommunalbestyrelsen, hvis Billigelse maa erhverves, for at man kan stribe til en saadan Foranstaltning. Jeg nævner kun dette eksempelvis; Principet i det Hele, tror jeg, er rigtig, og jeg kan heller ikke paa nogen Maade have den Forestilling, at det vil foraarsage praktiske Vanskeligheder. En Kommunalbestyrelse, selv om det er et Amtsraad, kan snart komme sammen, og i Byerne har man jo Kommunalbestyrelserne lige ved Haanden. Endelig skal jeg omtale Vædringsforslaget under Nr. 7 til § 21. Dette Forslag gaar ud paa, at „i 6te Linie efter „Sygdom“ forandres „ „ til „ „, og udgaar Resten af Stykket“. Det, som er Meningen med Resten af Stykket, er, saa vidt jeg har forstaaet det iøvrigt overordentlig knudrede Sprog, i hvilket Paragrafen er

skrevet, dette, at naar det Offentlige paatvinger en Person sin Hjælp, saa skal det Offentlige kunne fordrø, at han, uagtet han ikke har forlangt denne Hjælp, men er blevet den paatvingen, skal betale den i saadanne Tilfælde, hvor han efter Kommunalbestyrelsens Skjøn er formuende nok til at gjøre dette, og saa skal man kunne pante ham for Beløbet. Jeg bemærkede allerede ved en tidligere Behandling, at saa vidt jeg veed, er det ganske enestaaende i vor Lovgivning, eller med andre Ord, det findes slet ikke i vor Lovgivning nu, at Nogen skal kunne pantses for noget Beløb efter et rent Skjøn. Udpantningsretten er en meget stærk Ret, og efter vor hidtil gjældende Lovgivning er det jo saaledes, at naar den skal gjøres gjældende, maa det være klart, at Paagjældende er pligtig til at betale, men saaledes at udpante efter et rent Skjøn, om den Paagjældende nu er i Stand til at taale at udrede saadanne Udgifter eller ikke, og saa endogsaa for Udgifter, som en Mand ikke selv har forlangt, men som ved offentlig Foranstaltning er ham paatvingen, forekommer mig at være ganske besynderligt, og jeg har derfor foreslaet, at dette gaar ud. Det er det, som mit Vædringsforslag til § 21 gaar ud paa. Jeg vil tilføie, at jeg tror heller ikke, der kan ske stor Skade derved, thi de Tilfælde, hvor det Offentlige griber ind og foreskriver saadan og saadan, de og de Foranstaltninger skulle ske med Hensyn til en Person — der er endogsaa en Undtagelse i det sidste Stykke af § 21, idet der staar „udenfor det i § 11 omhandlede Tilfælde, at den Paagjældende ikke kan flyttes“ — disse Tilfælde vilde være saa sjældne, i det Mindste efter, hvad jeg tænker mig, at de i økonomisk Henseende ikke kunne komme til at spille nogen virkelig Rolle. Men jeg vender tilbage til dette: Det forekommer mig at være det rigtige Princip, at, saalænge en Mand sørger for sig selv, ja saa maa han ogsaa selv betale det, men naar man kommer fra det Offentliges Side og tager Sagen i sin Haand og siger: Saadan og saadan skal der gjøres med Hensyn til det og det, og det skal Du finde Dig i, saa maa ogsaa det Offentlige, som tager Kommandoen, selv betale, hvad det forlanger udført, og allermindst maa man kunne paabyde Vedkommende at refundere det efter et blot Skjøn af Kommunalbestyrelsen, som endogsaa skalde hjemle Udpantningsret. Naar jeg ved en tidligere Behandling udtalte mig imod Lovforslaget i det Hele og i Betænkningen ikke har troet at kunne indstille det til Vedtagelse, har det været mig hjært ved anden Behandling at